

Оптимізаційна модель процесу документування в установі передбачає:

- прямоточний рух документів (документи мають проходити найкоротшим шляхом, без повторних переміщень);
- скорочення інстанцій, до яких мають потрапляти документи (наприклад, під час погодження);
- одноразовість операцій з опрацювання документів, уникнення паралелізму і дублювання у роботі з ними (це досягається централізацією, зосередженням однотипних операцій в одному місці);
- раціональне розташування в установі структурних підрозділів і робочих місць.

Отже, моделювання процесу документування в установах полягає в ефективній організації руху документів та їх доцільного використання.

Список використаних джерел

1. Безкровний М. Ф. Діловодство в інформаційно-консультаційній діяльності / М. Ф. Безкровний, М. Ф. Кропивка, Ю. І. Палеха, Т. Д. Іщенко. – К. : «Ліра-К» 2014. – 230 с.
2. Горбачев А. И. Документационное обеспечение государственной службы : учеб.-практ. пособ. / А. И. Горбачев, Н. Н. Шувалова. – М., 2004. – 426 с.
3. Комова М. В. Документознавство : навч. посіб. / Національний університет «Львівська політехніка», Інститут гуманітарних і соціальних наук. Серія: «Українські Студії». – Львів 2007. – 292 с.
4. Кушнарєнко Н. Н. Документоведение / Н. Н. Кушнарєнко. – К., 2006. – 242 с.

НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В РАМКАХ ВИКОНАННЯ МІЖНАРОДНИХ УГОД ЗІ СКОРОЧЕННЯ ЕМІСІЙ ПАРНИКОВИХ ГАЗІВ

А. М. Онищенко, *д. е. н., професор*
Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
м. Київ, Україна

Більшість проведених на сьогодні кліматичних досліджень зводяться до того, що основною причиною кліматичних змін є надмірна концентрація парникових газів в атмосфері Землі. Наявні дані низки спостережень [1] засвідчують той факт, що

регіональні зміни клімату вже суттєво вплинули на ряд фізичних та біологічних процесів та систем і володіють потенціалом безпосереднього впливу на якість життя і навіть на саме існування деяких її форм.

Разом з тим визнаним є факт економічних важелів впливу в питанні боротьби з екологічними негараздами як одних з найефективніших. Виходячи з даної тези, світова спільнота прийшла до створення першої міжнародної еколого-економічної угоди – Кіотського протоколу [2], метою якого є поступове скорочення викидів парникових газів, правонаступницею якого є Паризька угода [3].

Побудова економічно ефективного та екологічно безпечного розвитку повинен сприяти покращенню соціального рівня, як одного з цільових орієнтирів економічної системи. Однак його реалізація пов'язана з низкою проблем фінансового, організаційного, інформаційного та іншого характеру, механізм якого необхідно ще розробити. Однією з таких спроб повинен стати перехід в наукових досліджень від концептуальної теорії до рівня еколого-економічного моделювання.

Запропонована двосекторна еколого-економічна модель відображає максимізацію величини питомого споживання населення протягом планового періоду $[0, T]$ за умов виконання балансів основного та допоміжного виробництв, діяльність яких обумовлена динамікою відповідних їм потужностей:

$$\int_0^T \frac{C}{R} dt \rightarrow \max,$$

$$\frac{dM_1}{dt} = I_1 - \mu_1 M_1, \quad M_1(0) = M_{10},$$

$$\frac{dM_2}{dt} = I_2 - \mu_2 M_2, \quad M_2(0) = M_{20},$$

$$Y = b_1 I_1 + b_2 I_2 + C + U,$$

$$kY - M_2 - nU = Q^s,$$

$$0 \leq R \leq R^s, \quad M_1 \geq 0, \quad M_2 \geq 0, \quad I_1 \geq 0, \quad I_2 \geq 0, \quad C \geq 0, \quad 0 \leq t \leq T,$$

$$R^s(t) = R_0 e^{\lambda t}, \quad Q^s = \text{const},$$

$$\text{де } Y_1 = M_1 f_1 \left(\frac{R}{M_1} \right).$$

Система введених вище рівнянь допускає множину траєкторій зростання, які залежать від степеня використання робочої сили, емісійної квоти та розподілу продукту на фондоутворюючий, споживчий та екологічний. Серед траєкторій економічного зростання виділяють характерні траєкторії збалансованого експоненціального зростання.

Необхідність вирішення проблеми зменшення антропогенного впливу на довкілля призвела до створення міжнародних угод, спрямованих на обмеження емісій парникових газів. Виконання їх умов передбачає зростаючу роль заходів з екологічної політики, зокрема виділення окремого сектору в структурі національної економіки. Дослідження даної задачі на рівні математичного моделювання дозволяє побудувати еколого-економічну модель, яка включає два види балансів: економічний та екологічний, динаміку ресурсних змінних та ставить своєю метою максимізацію кінцевого споживання. Проведений на основі апарату теорії оптимального керування аналіз [4], дозволяє побудувати стаціонарні траєкторії запропонованої динамічної системи.

Побудова та дослідження описаної моделі проводилися, виходячи з умови про необхідність залучення додаткової квоти на викиди вуглекислого газу, що характерно для економік більшості промислово розвинутих країн. В той же час згідно змісту Кіотського протоколу участь в ньому беруть також країни, які володіють надлишком дозволених емісій, що дає їм можливість отримати додаткові економічні ресурси. Цей факт потребує переходу на основі запропонованого підходу до відповідної еколого-економічної моделі зі зміною балансів співвідношень та відображення цільового призначення отриманих додаткових трансфертів.

Список використаних джерел

1. МГЭИК, 2007: Изменение климата, 2007 г.: Обобщающий доклад. Вклад рабочих групп I, II и III в Четвертый доклад об оценке Межправительственной группы экспертов по изменению климата / Пачаури, Райзингер и основная группа авторов (ред.). – Женева : МГЭИК, 2007. – 104 с.

2. Киотский протокол к Конвенции об изменении климата / Секретариат Конвенции об изменении климата. – Бонн, 2000. – 33 с.
3. Sustainable Innovation Forum, 2016. – [Elektronny resurs]. – Режим доступа: <http://www.cop21paris.org>.
4. Основы теории оптимального управления : учеб. пособие для экон. вузов / В. Ф. Кротов, Б. А. Лагоша, С. М. Лобанов, Н. И. Данилина, С. И. Сергеев ; под общ. ред. В. Ф. Кротова. – М. : Высш. шк., 1990. – 430 с.

МОДЕЛЮВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ДІЙ У КОНТЕКСТІ ПРИЙНЯТТЯ РАЦІОНАЛЬНИХ РІШЕНЬ

*Л. М. Шенгерій, д. філос. н., професор
Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава, Україна*

Важливим елементом у структурі людської діяльності є раціональне прийняття рішень, що пов'язується з вибором із несумісних між собою підстав для дії. Оскільки одночасно можуть існувати декілька підстав, що впливають на рішення суб'єкта, він сам обирає лише одну з них, що набуває статусу діючої. Однак навіть некласична теорія раціональності, метою якої є прояснення певних структурних властивостей раціонального прийняття рішень, не може запропонувати конкретного алгоритму, що й обумовлює актуальність цієї розвідки.

Існують різноманітні класифікації дій. Нас цікавить поділ дій на раціональні та ірраціональні, що здійснюється на підставі чинників, що їх обумовлюють. Лише ірраціональні дії обумовлюються переконаннями та бажаннями людини, яка не має вільного вибору, тобто не може спиратися на свободу волі. Необхідною умовою раціональної діяльності виступає свобода волі, наявність якої дозволяє обрати один із множини можливих раціональних чи ірраціональних варіантів її поведінки. Раціональне прийняття рішення не завжди ґрунтується на множині бажань суб'єкта, оскільки елімінується до вибору серед його взаємосуперечливих бажань. Людям притаманна здібність до таких раціонально мотивованих дій, що продукуються підставами, незалежними від бажань діючого суб'єкта.

У структурі раціональної діяльності суб'єктів виокремлюються три основні складові: суперечлива множина основ дії суб'єкта, раціональне прийняття рішення та раціональна дія, між якими існують розриви. У типовому випадку раціонального